

Τί μου κρύβεσαι, μαγκούφι; ..
 ἢ πλάσι τώρα φρίττει,
 κορμοχαλασῆς καιρὸς.

Καὶ τὸ κάθε σου πουλοῦφε
 θά γενῆ μὲ τὸν κομῆτη
 παρανάλωμα πυρὸς.

Τοῦς ἢ κορμοχαλασῆ
 μοναχῆ μας σωτηρία...
 ὄσος, Φασουλῆ, φτωχῶ
 μέσ' ὅτῃν πλάσι τὴν ἀχρεία.

Γελᾷς καὶ πάλιν ἔλα
 καὶ μὲ τὴν τροχάρα γέλα
 τοῦτου τοῦ καχπέ-ντουσιᾶ,
 τοῦ δημίου, τοῦ φονιά.

Πᾶνε πῆξ τὰ φέριματα...
 καὶ λαοὶ καὶ στέμματα
 ἄνω κάτω θάλλουσι ἔλα
 καὶ θ' ἀφήσουσι τὰ κώλα.

Ἔλεος δὲν ἔχει πᾶ...
 ὅσῳ πυρὸς τὸν καταρράκτη
 κάθε γῆς παλθροσιμῶ
 θά κατῆ, θά γίνῃ στάκτη.

Ἔλα γελασὸς σὸν πρῶτα
 μέσ' ὅτῃν πλάσι τὴν χαρῆ,
 νὰ γελᾷσωμε μαζῆ
 τόσον κόσμον κεχρηνῶτα.

Ἔλα, φίλε κοικκαλιάρη,
 μὴ φοβᾷσαι σὸν κούρος,
 καὶ τὸ μέγα γεγονός.
 ἄς μὴ σ' εὐρη φρενιῶτῆρη.

Μὴν ἀλλοφρονῆς, φρενιτῆ,
 γιὰ τὸ κῆρο μας αὐτό,
 καὶ τοῦ φοβεροῦ κομῆτη
 μὴν τοῦ παύξῃς τὸν κρυφτό.

Γιὰ κῦτταξὲ πῶς τρέμουσι καὶ πρῶτα καὶ ἔριφια...
 μὴν εἶσαι κατηγῆς,
 καὶ ἔκ τῆς καταστροφῆς
 δὲν σὲ γλυτῶνει τρόμος καὶ θλιψὶς καὶ κατήφεια.

Ἄτρομητος ἀτένισο τὸ μήκος τῆς οὐρᾶς του,
 ἰδὲ καὶ τὸν πυρῆνα του, τὸν πυρωμένον ἄγκον,
 ὅπου χαλᾷ τὴν βρεθὶ τῆς γῆς τῆς ἑπεράστου,
 καὶ προκαλεῖ τὸν σπαραγμὸν, τὸν ἔδουρμῶν, τὸν βόγγον.

Πυρὸς ἀπέιρο μπόρα,
 καίμινε Φασουλῆ,
 καὶ ἔ, τι καὶ ἄν κἄνεις τώρα
 μὴδὲν δὲν ὀφελεῖ.

Βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμὸς καὶ γῆς ἀνατινάγματα,
 θὰ πάθουσι ξαφνικῶ
 καὶ ἔκεινα τὰ Συντάγματα
 τὰ Νεοτουρκικὰ

Ἄνθ θὰ προφθάσουσι σὸν καὶ ἔμῃς ν' ἀνορθωθοῦν καὶ τοῦτοι,
 μὲ τὸν κομῆτη τὰ μαρὰ θὰ γίνουσι κορκοῦται,
 μὴτὲ Σολλαλητήρια θὰ κάνουν γιὰ τὴν Κρήτη
 Χόντζηδες καὶ Ὀυλεμάδες των,
 θὰ ῥοῦν καὶ τῆς ἀρμάδες των
 κομμάτια τοῦ κομῆτη.

Ἔλα, Φασουλῆ, καὶ πῆξ μου χωρατάδες μερικῶς...
 ποῦσαι τάχιστα κρυμμένους καὶ τὸν φίλο δὲν ἀκούεις;

Ἔρημο καὶ μοναχῶ
 μὴ μ' ἀφίνης τὸν φτωχῶ
 μέσα ὅτῃν καταστροφή καὶ ὅτῃν κορμοχαλασῆ...
 μὴ μὲ φέρεις, ἀδελφέ, σὲ μίαν ἀκρ' ἀπειλοσιμῶ.

(Αἰφνὴς ἀκούεται φωνὴ τοῦ Φασουλῆ μεγάλης
 κί' ὁ Περικλέτος ἐντρομεὸς σηκώνει τὸ κεφάλι.)

Ὁ Φασουλῆς ἀπὸ Ψηλῆ τὴν οἰκουμένην περιγελά.

Ἔχετε γεμῶ, γειτόνισοις, κί' ἔγω φηλαρμενίω,
 μέσ' ὅτῃν κομῆτη κατωκῶ καὶ ἔλους σὰς ταλανίω.
 Κυττάτε με ὅτῃν Χάλλαβ, τῆς γῆς γελοία πλάσματα...
 ἐκ τοῦτου χαίρετὸ τὴν γῆν, τοὺς ἔλους τοὺς αἰθέρας,
 καὶ τὸν κομᾶτων χαίρετὸ τὰν ῥήματα γελᾶσματα,
 τὰς ταχυπῆρους τὰς πνοὰς καὶ τὰς ταχέας ἀέρας.

Μὰ καὶ τὸν ἦλο χαίρετὸ, κί' ἔκεινο τὸ φεγγάρι,
 ποῦ τριγυρνᾷ ὅσῳι οὐρανούς ὅσῳν ξερὸ σφουγγάρι,
 καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν Χάλλαβ, ζωντῶλοκα γελοία,
 καὶ τὸν Χαλάρων χαίρετὸ τὰ τόσα μεταλλεῖα.

Χαίρε, τὸν ἀνθρώπων γένος,
 καὶ σὺ, βλάμη μασκαρῶ...
 τώρα βρισκομαὶ κρυμμένους
 ὅσῳ κομῆτη τὴν οὐρᾶ,
 κί' ἀπὸ τούτῃ σὰς θωρῶ
 καὶ ὅτῃ γέλοισι σπαρατῶ.

Π.— Δὲν μεὶ λῆς, βρὲ Φασουλῆ μου, πῶς εὐρήθης ἐκεῖ πέρα;
 Φ.— Μὴ ῥωτᾷς, βρὲ Περικλέτο... θὰ ὅτῃ πῶ καμμὴν ἡμέρα.

Π.— Ἔλα κάτω ὅσῳι ἀνθρώπους...
 Φ.— Ἀμὴν δέ; δὲν εἶμαι κτήνος...

Π.— Ἔλα κάτω ὅσῳι ἀνθρώπους γιὰ νὰ ζῆσῃς ἀνθρωπίνως...
 Φ.— Νὰ χαθῆς καὶ σὺ κί' ἔκεινο, τὰ μυρμηκία, τὰ κουνούπια,
 ποῦ τῆς σφαίρας των φοβῶνται μὴ πως σπάσουσι τὰ καλοῦπια
 μὲ τὸ διάδα τῆς οὐρᾶς
 καὶ τὰ κώλα των ἀφήσουσι,
 πρὶν ὁ νέας συμφορᾶς
 καὶ σὲ πόνους ἐντροφῆσουσι.

Νὰ χαθῆς καὶ σὺ κί' ἔκεινο, κί' εἶθε τὸν πλανῆτη τοῦτο
 σ' ἔνα μοναχῶ μενοῦτο
 νὰ τὸν θῶ νὰ γίνῃ στάκτη
 νάδωγ τῆς καρδίας μου τάκτι.

Π.— Βρὲ κατέβα ὅσῳι ἀνθρώπους...

Φ.— Περικλέτο, σὰς οἰκτείρω.

Π.— Βρὲ κατέβα ὅσῳι ἀνθρώπους πρὶν ἀνέθω νὰ σὲ δεῖρω.

Φ.— Μὲς ὅτῃν Χάλλαβ κρυμμένους μὲ τὸ φῶς του τηλαυγῶ...
 ἐμπλεξῶ μέσ' ὅτῃν οὐρᾶ του καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ ῥῶθῶ.

Π.— Βρὲ παληόσκυλο κατέβα...

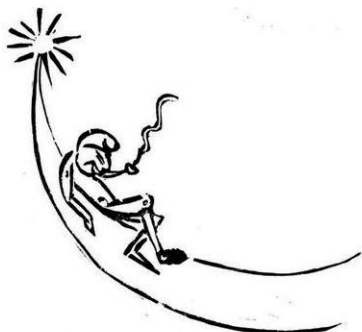
Φ.— Σκάσε, βρὲ, δὲν κατεβαίνω,
 γιὰ νὰ χάσω μ' ἔναν κῶμο καὶ ντουμῶ συμφορᾶσιμῶ.

Π.— Καὶ τί κἄνεις ἐκεῖ πέρα;

Φ.— Τὴν κακὴ ψυχρῆ σου μὲρα

Π.— Σὺ βεβαίως κατὶ ξέρεις, ποῦσαι μέσα ὅτῃν κομῆτη...

Φ.— Ρῶτῃς τοὺς ἀτρονούς, ρῶτῃς τὸν Αἰγινήτη.
 Μὲ τῆς σφαίρας σὰς τὸ χάλι
 καὶ τὸ κλοῦβε σὰς κεφάλι
 ποῖς μ' ἔπεισε νὰ μὴ γελᾷ;

Σὲ μπαλκόνια καὶ ταρατοῖς
βλέπω τρομασμέναις φάτοισι
νὰ κυττάζουσε 'ψηλά.

* Άλλοι πέρνουν γιὰ κομήτη φοβερὸν τὸν Γαλαξία,
κι' ἄλλοι φρόνιμοι φοβοῦνται μήπως πάθουν ἀσφυξία
'στὴς καταστροφῆς ἐκείνης τὸν πανύστατον ἀγῶνα,
καὶ 'στὴς σπετακρῆς τρέχουν κι' ἀγοράζουσι δεξυγύνα.

Τρέμουν μέσα σὲ καλύδρια, τρέμουν μέσα σὲ παλάτια,
καὶ τρυπνοῦν σὲ κατώγερα κι' ἀπὸ κάτω σὲ κρεβάτια,
κι' ἄλλοι γόμας καρμέλαις προμηθεύονται κι' ἀλτέας
γιὰ νὰ μὴν τοὺς πιάσῃ βῆχας τὰς στιγμὰς τὰς τελευταίας.

Τρέμων κόσμος πηλαεῖ,
καὶ ξενύκτηδες πολλοὶ

σχολιάζουσι ὄλοένα τοῦ κομήτη τὴν οὐρά,
γιατὶ τρέμουν μὴ μὲ τούτῃ γίνῃ κάποια συμφορὰ
κι' ἔτσι λείψῃ τὸ ξενύκτι μὲ παρλάταις καὶ νερά.

Τὶ φοβᾶσθε, παληαθῶποιοι, γιὰ τῆς γῆς τὸν χαλασμό,
κι' ἔχετε παροξυσμό;
Δὲν σὰς φθάνουν τόσα πάθη, τοσοῦτο πόνοι καὶ καύμοι;
καὶ καλὰ νὰ τρέμουν τοῦτοι, ποῦ καλοῦνται φηφτυτοῦ,
μὰ νὰ τρέμουν κι' οἱ ζητιᾶνοι, ποῦ δὲν ἔχουνε ψωμί;
τοῦτο πιά κι' ἔμένα κάνει νὰ φωνάζω· φτοῦ σὰς, φτοῦ.

Γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν Χάλλαῦ νὰ τᾶχετε χαμένα
καὶ φαίνονται τὰ μοῦτρα σὰς παζάρια χαλασμένα;
Γιατὶ μεγάλος πανικός κι' ἔδω καὶ στὴν Εὐρώπῃ;
χιλιεὶς φοραὶς καλλίτερα δὲν εἶναι, παληαθῶποιοι,
ἓνας ἀτιμὸς νὰ γίνετε σὲ μὴ σιγμῇ συγχρόνως
κι' ἓνα μηδὲν ἐλ' ἢ κοιλὰς νὰ μείνῃ τοῦ κλαυθμᾶνος,
παρὰ νὰ τὰ κερδώνετε μὲ σκυληκοειδίτιδες,
μὲ γρίπες, μὲ κολιακὰ, καὶ μ' ἔντεροκολίτιδες;

Χὰ χά... μαζί σας πῶς γελῶ
σὺν βλέπετε 'στοὺς οὐρανοὺς...
ποτέ δὲν εἴχατε μραλό,
κι' ἂν ἔμεινε κι' ὄλιγος νοῦς,
μὰ μὲ τὴν θέαν τῆς οὐρᾶς καὶ τοῦτου τοῦ πυρῆνος
ἐχάθη' πιά κι' ἐκεῖνος.

Χὰ χά... μαζί σας πῶς γελῶ...
ποτέ δὲν εἴχατε μραλό,
καὶ προτιμᾶτε νὰ χασθῇ τὸ δόλοιο σὰς κουφάρι
μὲ τὴν εὐκαλιότητα,
παρὰ κομήτης πύρινος καὶ λάμπων νὰ τρακάρῃ
μ' ἔλῃν τὴν ἀνθρωπότητα.

Φτοῦ σὰς! μὲ σὰς τὰ ζῶανα δὲν εἶναι προκοπὴ...
πῶς ἤθελα νὰ σὰς ἴδω πέρα καὶ πέρα λρωμα...
δὲν θέλετε τὸν θάνατο τὸν μεγαλοπρεπῆ,
μὰ θέλετε τὸν μαρασμό, τὴν σήψι, καὶ τὴν βρωμα.

Ἐνας τοιοῦτος θάνατος τί δόξα τοῦ πλανήτου!...
οἱ μὲν στιγμή ν' ἀφανισθῶν τῆς γῆς τὰ βλατένια...
δὲν θέλετε τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν οὐρὰν κομήτου,
μὰ θέλετε τὴν ἐπαφὴν μὲ κλύσματα καὶ τέτοια.

Ἐπρεπε, Περικλέτο μου, καὶ οὐ σὰν διακονιάρχης
νὰ δέσπαι, νυχθημερόν
τὸν Χάλλαυ τὸν τρομερόν
τέτοιο καλὸ νὰ μὰς γενῇ καὶ μία τέτοια χάρις,
κί' ἔχι νὰ κικρινίχῃς
κί' αἰθέρα νὰ μωρίζῃς.

Κρυμμένοι μες τὸν Χάλλαυ μακρὰν ζωῆς ἀθλίας
τὸν Ἐβουάρδο θρηνηθῶ τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας.
Πένθος ἴσους Ἀγγλούς ἄφωνα, καὶ μὴ καμπάνα μόνο
νομίσεις πῶς ἀνυλαλεῖ τὸν λαϊκὸν τὸν πόνο.

Ἐστὴν δημοκράτη Βασιλεῖα βογγάει πόνου κύμα,
ποῦδαε τὴν κορῶνα τοῦ ἴσου Βασίγκτων τὸ μνημα,
κί' ἀπὸ τοὺς τάφους ἔλεγε τὸν Βασιλεῶν μόνον
αὐτὸ θ' ἀφήσῃ λατρευτὸν ἢ λήθη τῶν αἰώνων.

Κί' ἔμεις αὐτὸ τὸ λείψανό τοῖς ραίνομε μ' ἐκείνου
τῆς Ἀλτεως τῆς ἱερᾶς τοὺς ἱεροὺς κοτίνους,
ὅπου μ' αὐτοὺς ὀστολίσαμε τὸ Στέμμα τοῦ μὴ μέραι
σὰν ἤλθε κί' ἔδω πέρα,
κί' αὐτὸς γὰρ σκηπτρο δυνατό ἴστα χέρια τοὺς ἐκράτει
κί' εἰρήνης σπόρους ἀκόριψε μὲς ἀπὸ τὸ Παλάτι.

Μὲ συγκινεῖ βαθύτατα τὸν Βρετανῶν ὁ θρήνος,
κί' ἀλαλαγμὸς ἀκούεται πῶς ὁ κομήτης πέφτει,
κί' ἔμαθα πῶς ἀπέθανε κί' ὁ Κότταρης ἐκείνος,
ποῦ τὸν ἀπεθανάτισε τὸ κλέφτο κλέφτεις κλέφτει.

Π. — Ἄφησε πῆλ τὸν Χάλλαυ, παραίτα τὴν οὐρὰ τοῦ,
κί' ἔλα ἴσους Ζαχαράτου.

Φ. — Νάλ φωφορίζον φαίνεται τὸ φῶς τῶν Διοσκουρῶν...
τὰ πάντα πυρπολεῖ πυρὰ,
καὶ ἴσους κομήτη τὴν οὐρὰ
δὲν μ' ἐνοχλεῖ τὸ φῶσφορον τῶν ἀνθρωπίνων οὐρών.

Π. — Κατέβα κάτω, Φασουλή, καὶ μ' ἔσκασες ἀλήθεια...
μὴ χαλασομὸς φαντάζεσαι καὶ τέτοια κολοκύθα.

Φ. — Περιμένε με κί' ἔρχομαι...

Π. — Σὲ περιμένω κί' ἔλα
ν' ἀρχίσωμε τὴν τακτικὴν ζωὴ μας, παπαρδέλα.

Κάθοδος ἐκ τῆς οὐρᾶς εἰς τὴν γῆν τῆς συμφορᾶς.

Π. — Καλῶς ἴσους ..πῶς τὰ πέρασες;

Φ. — Πῶς σοῦ φαίνομαι ἀπ' ἐκεῖ; Πολὺ καλὰ, χαλντούπη.

Π. — Πῶς σοῦ φαίνομαι ἀπ' ἐκεῖ;

Φ. — Σὰν φύλλος, σὰν κουνουπίτι.

Π. — Λοιπὸν τῆς γῆς ὁ χαλασομὸς δὲν ἔγινε κί' ἐφέτο.

Φ. — Καὶ πάλι τὴν ἐγλύτωσε φτηνὰ βρε Περικλέτο.

Κρίμα καὶ ἴσους πυρῆνα τοῦ καὶ ἴσους οὐρᾶς τὸ μῆκος...
κί' ὁ φθὸς κί' ὁ παροξυσμὸς ἐπήγαν ἐλ' ἀδίκως.

Κρίμα ἴσους τόσο μέγεθος, κρίμα ἴσους μεγαλειοί...
δὲν πίστευα τὸν Χάλλαυ νὰ τὸν ἴδω γελοῖο.
Ἐνας κοτίζιμ κομήταρος μὲ μὴν οὐράρα τῶση
νὰ μὴ ἴσους μὴ βρωμογῆ νὰ τὴν κατασφάσῃ.

Καὶ πάλι τὴν γλυτώσαμε... θεὸς μου, ποῖα φρίκη!..
καὶ πάλι τὴν γλυτώσαμε... θεὸς τὴν καταδίκη.

Ἐκεῖ ποῦ περιμέναμε πῶς τοῦτος θὰ χαλάσῃ
γὰρ σίγουρα τὴν πλάσι,

καὶ τῆς γῆνης γνώσεως πῶς θὰ σεσοῦθον τὰ φῶτα,
φαντάσου, Περικλέτο μου, ν' ἀρχίσῃς ὅπως πρῶτα
νὰ λὲς γὰρ τὴν Ἀνδρόθωι μὲσα ἴσους Ζαχαράτου...
ἀχ! νὰχα τὸν πυρῆνα τοῦ κί' ἐκείνη τὴν οὐρὰ τοῦ.

Ἄ ὁ κόσμος μένει πάλι ἴσους πρῶτη τοῦ τὴν θεοί...
κί' ὁ Χάλλαυ ἴσους χάσας ἐχάθη, φημισμένη,
χωρὶς ἴσους τὸ κράτος τοῦλάχιστον νὰ πῶση
κανέναν νέος ἀνδρας μὲς ἀπὸ τὸν κομήτη.

Π. — Ἰσους ὁμοῦ θεαφιρὸ χυμᾶ
ἐκ μάζας διαπύρου...

Φ. — Ἐγὼ νομίζω πῶς βρωμᾶ
ἢ Σοῦδα τοῦ Φαλήρου.

Καὶ τώρα πάλι δάναει καὶ περισουλλογή...
ἀχ! Χάλλαυ, πῶς γέλασες μὲ χαλασομὸς τῆ γῆ!
Πάλι σὰν πρὶν πατριωτῶν
ἐρεθισμὸς συνήθης...
ἀχ! μασκαρὰ τῶν κομητῶν,
πῶς δὲν μὰς ἐλυπήθης;

Καὶ πάλι θρᾶσις καφενέ...
καὶ ποῖς καὶ ποῖς δὲν φρίττει;
ἀχ! Χάλλαυ μὴ θηαινέ,
ἀχ! ἄνδρες κομήτη!

Ἄφθῶς περὶ κομητῶν ἴσους μέλλον θὰ μιλῶμε...
κί' ἔγὼ μ' ἴσους ἴσους Χάλλαυ πολὺ γενναῖος φάνηκα,
καὶ θάλλῃ κἀποτε καιρὸς, ποῦ θὰ τὸς περγελοῦμε,
καὶ ἴσους οὐράς τῶν κομητῶν θὰ δένωμε λουκάνικα.

Κρίμα ποῦ τὴν γλυτώσαμε κί' ἔμεις οἱ δεῖς κηφῆνες...
δὲν μὰς τρομάζου κομητῶν πυρῆνα, κί' ἴσους
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κί' ἄλλοι καὶ ἴσους Ἀθήνας
τῆς νέας ἀνερωθῶσεως ἄς κἀνωμεν πυρῆνας,
κί' ἐκ τῶν πυρῆνων ἔπειτα μ' ἔνα πυρῆνοισ μῆλος
νὰ σχηματίσωμε οὐρὰν χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

Οὐρρα λοιπὸν καὶ τῆς οὐρᾶς οὐρρα καίτῳ πυρῆνος...

Π. — Μὲ δέκα γαιθουρῶν οὐράς θὰ οἱ ἐξυλοῦ, κτηνος.

Ἄ καὶ κἀποσεῖς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Κί' ὁ Φασουλῆς προβάλλει θερμῶς εὐχαριστῶν
τὸ Ζαχαροπλαστῆισ τὸ μέγα καὶ γνωστὸν
Λουμπὲ κί' Ἀβραμοπούλου διὰ τὴν προσφοράν
τῶν παγωτῶν κί' ἐφέτος, τὴν τῶν δροσερῶν.

Κί' ὁ μέγας Ζαβορίτης τῆς Ζαχαροπλαστῆιας
δαχθῆτο κί' ἄλλας πάλιν θερμῶς εὐχαριστίας.